

2007/2008

UTRIP
OŠ BELTINCI

Glasilo OŠ Beltinci

Izdala
Osnovna šola Beltinci

Zbrala in uredila
Cvetka Rengeo
Danilo Lebar

Jezikovni pregled
Cvetka Rengeo

Ra unalniško oblikovanje
Danilo Lebar

Avtor fotografij
Danilo Lebar

Slika na naslovnici:
Nuša Sreš, 9.c

Beltinci, maj 2008

Diši po poletju...

čas hitro teče. Spet so tukaj vroči poletni dnevi. Pouka bo kmalu konec in pred nami je čas, ki se ga najbolj veselimo – poletne počitnice. Verjamemo, da ima vsak že načrt, kako jih bo preživel. Vabijo nas hribi, morje, bazen, tobogan, vseeno, naj bo čim bolj brezskrbno. Za počitniško branje v hladni senci vam priporočamo tudi letošnje šolsko glasilo, ki je v celoti namenjeno literarnemu in umetniškemu ustvarjanju učencev OŠ Beltinci.

Upamo, da vam bo brskanje po glasilu morda kdaj pregnelo dolg čas ali vas popeljalo v spomine.

Imejte se lepo!

Avtorica fotografije: Staša Gruškovnjak, 9.b

Bili smo na Pohorju

17. aprila 2008 smo odpotovali na Pohorje. Tam smo bili dva dneva. Prvi dan smo šli v škratovo deželjo. Tam smo naredili škratom hišice. Bili smo razdeljeni na skupine. V moji skupini so bili Dario, Vid, Patrik, Miha, Mišel in Luka So i .

Ko smo odšli v hotel Tisa, smo šli v sobe in si malo odpo ili. Nato smo šli na kosilo. Za kosilo smo jedli juho, riž, zrezek in preliv ter solato. Za posladek je bila potica. Ko smo se najedli, smo šli v sobe. V sobi 210 sem bila jaz in moja prijateljica Nuša Baler. Bili sva v drugem nadstropju. Po po itku smo šli na dolg sprehod. Na tem dolgem sprehodu smo hodili po hribih. Ko smo prišli na Belvi, smo si najprej šli ogledat Maribor. Tam smo videli stadion, hiše in bloke. Nato smo šli jahat konje. Odšli smo v hotel na ve erjo. Po ve erji smo imeli disco. Plesali smo in ko smo se utrudili, smo šli spat.

Zjutraj smo imeli zajtrk. Obiskal nas je planinec Fran ek. Pokazal nam je veliko slik. Potem smo se šli na igriš e igrat. Po kosilu smo se z avtobusom odpeljali proti domu. Vrnili smo se v petek, 18. aprila 2008. Na Pohorju sem se zelo zabavala.

Petra Mun ar, 2.b

Mišel Ko iš, 2.b

Katarina Berden, 2.b

Recept za vesoljsko torto

Rabimo:

- 5 vesoljskih kapljic,
- 3 kg vesoljskih kamnov iz planeta Irion,
- 7 zelenih svetle ih gosenic, ki živijo samo na v vesoljskem vetru.

Potem to vse daš v veliko skledo, premešaš in spe eš. Nastane taka torta kot na sliki.

Timotej Žerdin, 3. a

Abecedniški roglji ek

Potrebujemo:

- 3 rke,
- 20 jajc,
- 3 žlice moke,
- 10 barvic,
- 1 tablo,
- 2 kredi,
- 5 ravnil,
- 23 peresnic,
- 8 papirjev.

To vse premešamo in spe emo.

Leon Dugar, 3. a

Zaljubljena peresnica in svin nik

Svin nik je bil vedno v peresnici. Potem pa se je naveli al in odšel iz peresnice. Peresnica tega nekaj asa ni vedela. Naenkrat jo je za elo skrbeti. Odlo ıla se je, da bo šla svin nik iskat.

Dolgo ga je iskala, potem pa je našla svin nikovo pisavo. Vedela je, da je svin nik na zemljo nekaj napisal, a ni znala prebrati. Iskala je naprej in svin nik kon no našla. Ker pa je peresnica bila radovedna, ga je vprašala, kaj je napisal.

Svin niku je bilo nerodno povedati in se je hitro skrtil v peresnico. Peresnica ga je spraševala, zakaj no e povedati. Svin nik je nazadnje le povedal, da je zaljubljen in potem sta spet živela kot vedno.

Teja Mau ec, 3. a

Kako štoklje prinesejo otroke?

Štoklje dobivajo otroke na otoku. Na otoku je zelo veliko mamic. Rodijo otroke, štoklje pa jih nosijo. Mame jih zavijejo v modre rute in štoklje zletijo.

Timotej Žerdin, 3. a

Bil sem lastovka

Letel sem okoli sveta in iskal zdravila za bolne otroke. Končno sem priletel do velike skale. Prišel sem do nje in skala se je odprla. Vstopil sem. Tam sem našel zdravilo. Odneseš sem ga pred vrata bolnih otrok. Otroci so bili veseli in so me božali.

Reklama

zakaj je trava zelena?
ker si kupuje zelene hla e
zeleno majico
in zeleno lasuljo

Andrej Senica, 3.a

e bi bil arovnik

Vsi si želimo biti arovniki. Tudi jaz si želim, da bi se mi to uresnilo.

e bi bil arovnik, bi si za aral veliko reči. Najprej bi si za aral velik grad, v katerem bi živel s svojo družino. Seveda ne bi pozabil na revne ljudi in bi jim pri aral: hrano, hiše, oblačila, otrokom pa tudi sladkarije. Najraje

bi letel po svetu in obiskoval razne kraje. Veliko bi se kopal v bazenu, ki bi ga imel v gradu. Za šolo se ne bi dosti učil, ker bi za aral, da vse vem. Imel bi veliko prijateljev, da mi ne bi bilo dolgočasno.

Tudi prijatelji bi se z mano radi igrali, saj bi jim pri aral stvari, ki bi si jih tudi oni želeli. Za bolne ljudi bi pa naredil arovni napoj in jih rešil boleznih. Letel bi tudi v kraje, kjer je vojna, in na ljudi, ki bi se bojevali, posipal udežni prah, ki bi jih spremenil v prijazne ljudi. Tako bi na svetu vladala mir in ljubezen.

Seveda bi bilo zelo lepo, če bi se kaj takega zgodilo, vendar so to samo moje želje.

Jan Forjan, 4.b

aravnice, ki so jih izdelale *Sonja Kous, Liridona Zumeri, Lana Strniša in Teja Mau* iz 3.a pri krožku roko na dela, mentorica Bernarda Fras.

Moja mama

Moja mama je kot sonce,
lep je njen obraz,
saj je vedno nasmejan.

V službi težko dela,
saj za nas skrbi,
zato se v asih razžalosti.

Mamica je najlepši dar,
kar jih svet pozna,
zato nikdar ne pozabi ga.

Ana Marija Kavaš, 4. c

Mama

Mama zlata je z zlatom obdana,
nas rada ima in skrbi za nas,
zato ji na njen praznik povrnemo to
tudi mi.

Za njen praznik se z njo veselimo,
ji rože in kakšen poljub ek
podarimo
in se z njo do srce nasmejimo.

Ines Zadravec, 4. a

Moja babica

Moji babici je ime Marija. Stara je 69 let. Rojstni dan ima 7. 4. Je zelo prijazna do mene in rada jo imam.

Moja babica živi pri nas. Zelo dobro kuha, saj je kosilo vedno odli no. Seveda pa po ne zelo veliko drugih stvari: lika, pe e in opravlja razna druga doma a opravila. Pri nas

doma se po uti zelo dobro, saj se vsi zelo dobro razumemo. V asih mi tudi kaj kupi, spe e in mi pripoveduje o tem, kako se moram obnašati. Z bratcem naju ima zelo rada in tudi midva ji to ljubezen vra ava. Babica mi v asih pomaga tudi pri doma ih nalogah in zato sem ji zelo hvaležna. Jaz pa ji vsak ve er dam kapljice v o i, preden gre spat.

Mojo babico imam zelo rada in si želim, da bi živela še dolgo let. Želim si, da bi bila zdrava in sre na. Moje babice ne bi zamenjala z nikomer.

Ana Marija Kavaš, 4. c

Ljubezen

Ljubezen je razigrana, nasmejana
in zaspana.

V asih je dobra, v asih pa vražja.
V asih godrnjava, a vedno zabavna.
Ah, ta ljubezen...

Ljubezen je dar srca.

Ines Zadravec, 4. a

Moja babica

Kdo na tem svetu nima babice? Imamo jo skoraj vsi. Je ena sam, dana za sre o in veselje.

Moji babici je ime Marija, piše se Zadravec in je doma pri nas. Rodila se je 5. 9. 1940 na Melincih. Rodila je tri sinove, od katerih je eden moj o e Branko. Ko sem bil majhen, je pazila name, zdaj mi pa skuha kosilo in mi v asih pomaga pri doma ih nalogah. Ker rada plete, mi naredi tudi nogavice, ki jih obujem v škornje, ko

je zelo mrzlo. Rada mi pripoveduje, kako je bilo v njenem otroštvu. e je bolna, ji rad pomagam in naredim kakšno stvar namesto nje. Želim si, da bi še dolgo živela in bila zdrava. Naj na tem svetu nih e ne ostane brez babice!

Blaž Zadavec, 4. c

Strašni strah je vstopil v muzej

Nekega dne, ne ravno dale nazaj, saj se še vsega natan no spominjam, sem obiskala muzej. In to, kar se je tam dogajalo, želim deliti z vami otroki in odraslimi, ki boste kdaj šli v muzej. Tako je bilo...

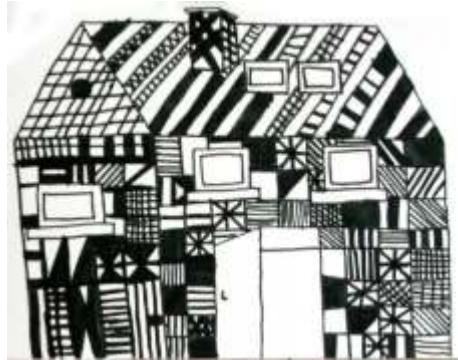
Bila je sobota, 27. junija, na moj 9. rojstni dan. Dobila sem veliko daril. Najljubše darilo pa je bila vstopnica v novo odprti muzej v Murski Soboti. Zelo sem si želela iti tja, saj so mi povedali, da so tam razstavljeni razli ni predmeti: stara posoda, orožje iz preteklosti, razne stare slike, princeskine obleke in krona ter veliko drugih dragocenih re i. Še isti dan so me starši morali odpeljati v muzej.

Ogled sem za ela pri slikah, nato sem šla do princeskinih oblek, do njene krone pa nisem prišla, saj je v tistem trenutku do mene stopila neka ženska, ki je izgledala kot arovnica. Naenkrat je postalo vse grozno. Zbala sem se, da mi bo kaj storila. Kdo se je ne bi zbal, saj je imela nos kot rog, na njem bradavico, obraz grbast, lase skuštrane in obleko staromodno. Pogledala me je z velikimi o mi. Z

groznim glasom me je pozdravila in mi postavila nekaj vprašanj. Jaz sem ji jecljaje odgovarjala. Nato mi je rekla, naj se ne bojim, saj nikomur no e ni žalega. Vprašala me je, zakaj nisem zbežala kot vsi drugi. Tedaj sem se opogumila in jo vprašala, kaj ho e od mene. Rekla je, da bi me imela le za prijateljico. Nato mi je za ela razlagati zgodbo o sebi. Kar naenkrat me je strašni strah minil in spoprijateljili sva se.

Nauk zgodbe je: nikoli se ne boj ljudi, ki so grdi, saj moraš najprej videti njihovo srce. Morda pa ugotoviš, da je v resnici ta lovek prijazen in strah te mine.

Maja Sraka, 4. c

Lara Mau ec, 4. a

Hotel v oceanu

Bil je dolgo asen poletni dan in vsa družina je bila zunaj. O e in brat sta se hladila v bazenu, mama pa je sedela na ležalniku in ju opazovala.

Naenkrat je vstala in odšla v hišo. ez kakšno minuto se je vrnila in v rokah je nosila štiri skodelice

sladoleda. Za vsakega eno. Brat in o e sta skoraj poletela iz bazena in sta za ela jesti sladoled, preden bi se stopil. Mama ga je za razliko od njiju jedla po asi, saj je bil isto hladen. Jaz pa sem z žlico brskala po sladoledu. Vsi so uživali, le meni je bilo dolg as.

Nisem ve gledala sladoleda, ampak sem se zazrla v druge lane družine. Odlo ila sem se, da bom sladoled vsaj poskusila. Ker sem bila nerodna, sem ugriznila v celo kepo sladoleda. Za ela sem tekati in kri ati na ves glas, da se je naša psi ka Pika, ki je poskušala piti vodo iz bazena, hitro in prestrašeno umaknila. Jaz sem še vedno tekala in naenkrat sem nerodno padla v bazen in za povrh vsega sem pod vodo udarila ob trdna tla.

V tistem trenutku sem naredila tako uden gib, da se mi je zatemnilo pred o mi. Pet sekund je minilo in spet sem dobro videla.

eprav sem okoli sebe videla in utila vodo, sem lahko dihala. Moja bela obleka pa je bila tako skr ena, da sem lahko dihala le še skozi nos in skoraj sem se zadušila.

Kmalu je iz obleke nastala jopica, ki je imela tiso gumbov in se je za ela napihovati. Imela je oprijete luskaste rokave, prav takšne, kot so bile hla e pod jopico. Ob meni je lebdel velik mehur, v katerem so bile školjke, biseri, udne obleke...

Voda je kar naenkrat izginila in pred mano je stal možakar, oble en v rno, napihnjeno uniformo, polno školjk, za njim pa so bile veli astne

stopnice in na vsaki stopni ki po dve gospe v beli obleki.

Vsem tem ljudem je na obla ilih pisalo: Hotel Premiuks-Atlantis. Gospod je mene in druge obiskovalce lepo sprejel in nas pospremil do recepcije, kjer smo oddali prtljago in dobili urnik zabav, zajtrka, kosila in ve erje. Zatem smo šli v sobe.

Po utila sem se izgubljeno, saj so bili vsi ljudje elegantni, kot bi lebdeli, jaz pa sem nerodno stopala po tleh iz dragocenih kamnov. Potem so se odprla vrata nekakšnega dvigala, katerega tla so bila podobna krogu. Vse je bilo tako zelo dragoceno, da sem postala še bolj zmedena. Dvigalo se je za elo vrteti. Ko se je nehalo vrteti, smo stopili na hodnik, ki je imel namesto stropa steklo, skozi pa sem lahko videla ocean. Vrata sob so bila iz istega srebra. Zdaj je vsak poiskal svojo sobo in vstopil. Pred sabo sem zagledala pravo dvorano.

Notri je bila velika miza in televizija podobna meduzi, ki je bila petkrat ve ja od mene. Naslonja i so bili mehki kot oblaki in so bili le malo manjši od televizije. Vstopila sem. Po asi sem si šla ogledat spalnico in kopalnico. Bilo je udovito.

Na urniku je pisalo, da bo kmalu zabava. Spraševala sem se, kaj naj storim. Televizija je spregovorila. Skoraj bi omedlela. Televizije še nikdar nisem slišala govoriti. Ko sem se zbrala, mi je na kratko opisala ta svet. Najlepše je bilo, da so otroci samostojni in lahko po nejo karkoli.

Nato sva se za eli pogovarjati o zabavi. Na ekranu se je pokazala bela

obleka, lepša od svile in tanjša od niti. Bila je skoraj prozorna. Dotaknila sem se je in naslednji trenutek sem bila nared za zabavo. Obleka je bila oprijeta in le spodnji del je bil eleganten kot valovi. Zdaj sem tudi sama skoraj zalebdela. Lasje so se izoblikovali v ravno pri esko. ez pol ure sem že bila na zabavi. Biloje polno ljudi in orkester je igral lepo in nežno.

Stopila sem korak naprej, a sem padla in spet je bilo vse temno. Glava me je zelo bolela. Vid se mi je po asi spet vra al in okoli mene je bila voda. Bila sem v bazenu in na glavi sem imela veliko buško. Potovanja je bilo konec, mene pa so vsi za udeno gledali.

Niki Hüll, 5.a

Emma Žižek, 4.a

V sanjah sem se spremenila v hobotnico

Bilo je nekega ve era, ko sem ležala na postelji in preišljevala, kaj bi bilo, e bi bila v umazanem ribniku. Kon no sem se spomnila.

Tiho, tiho sem šla po stopnicah skozi dolg hodnik, odprla vrata in veselo odkorakala do ribnika. Pri ribniku

sem se ustavila in strmela vanj. Naenkrat sem postala pozorna, da je zelo umazan. Premišljevala sem, ali bi sko ila vanj ali ne. Ptica Golobica je videla, kako sem preišljevala, ali naj sko im ali ne. Hitro se mi je približala in me neopazno potisnila v umazan ribnik.

Ko sem prišla do velike globine, sem ugotovila, da sem se spremenila v hobotnico. Zraven mene so bile ribice, raki, druge hobotnice in vse morske živali. udila sem se, zakaj sem v umazanem ribniku hobotnica. Vse druge živali sem s težkim glasom spraševala, zakaj je ribnik tako onesnažen. Živali niso odgovorile, saj v ribniku, polnem umazanije, niso mogle govoriti. Kon no sem se prebila do površja in poskušala sko iti ven. Ko sem pogledala skozi umazan ribnik, sem zagledala fante in punce, kako so metali stvari v ribnik.

Ker pa sem tudi jaz v asih metala smeti v ribnik in tako onesnaževala naravo, nisem mogla otrokom re i, naj ne me ejo smeti v ribnik. Sedaj sem videla, da ni lepo živalim, ki živijo v ribniku. Zagledala sem jato ptic in vse sini ke, ki so letale po nebu in klicale zimo. Nisem bila arovnica ali dobra vila, da bi lahko sebe in vse živali v onesnaženem velikem ribniku odnesla v isti velik ribnik. To je bilo seveda nemogo e. Zmeraj manj je bilo sonca, bil je dež in kar naenkrat je za elo snežiti. Zbala sem se in vsem živalim rekla, naj pridejo na površje. Živali so nekako slišale in po stezi so šle tri muce: bela, rna in rjava. Mislila sem, da so prišli spet otroci in nam še bolj onesnažili ribnik, ko pa sem

bolj pazljivo pogledala, je ena od treh muc bila moja Ta ka. Ta ka je bila vsemogo a, ampak vseeno ni vedela, da sem jaz, spremenjena v hobotnico, njena skrbnica. Ko je snežinka padla na mojo glavo, sem se spremenila v pravo Jasmino in sem vse živali poskušala rešiti. Prišla je rožica na lete i preprogi, živali pa so hitro sko ile nanjo.

Lete a preproga jih je odnesla dale v deželo, kjer bodo zagotovo sre ne. Jaz pa sem bila spet v svoji postelji in s prijatelji iz šole smo o istili onesnažen ribnik ter prekinili problem onesnaževanja.

Jasmina Vöröš, 5.b

Blaž Horvat, 4.a

Dogodivš ine ob onesnaženem potoku

Nekega dne sem se sprehajala po gozdu. Zaslišala sem žuborenje vode. Odmaknila sem grmovje in namesto lepe, bistre vode se je pokazal grd, umazan potok, podoben tistemu iz kanalizacije. Iz njega ni bilo mogo e piti.

Zve er sem v postelji premišljevala, kako živijo rastline in živali v tisti okolici. Zelela sem si pogledati v njihov svet. Potem sem opazila, da postajam žuželka z rde imi krili in rnimi pikami. Seveda – spremenila sem se v pikapolonico. Spremenila pa se nisem le jaz, temve tudi prostor okoli mene. Znašla sem se prav ob tistem potoku. Vse okoli mene je smrdelo po mrtvih ribah, gnilih konzervah in po vodi so plavale vre ke smeti. Mislila sem, da ni nikogar, mimo pa je priletela ebela. Povedala je, da ji je ime Bela in vprašala, e si želim ogledati okolico. Privolila sem.

Za eli sva pri koreninah starega hrasta. Tam sva videli eto mravelj, ki so strumno korakale. Spremljal jih je velik mravljinec, ki je bil glavni. Pobirali so jabolka, ki jih je naplaval potok. Z Belo sva zavohali, da je v potoku gnojilo, ki je strupeno. Opozorili sva jih na nevarnost. Zahvalili so se in povedali, da ni esar sploh ni mogo e jesti. Tudi voda podtalnica je smrdela in v mravljiš u so bili strupeni hlapi. Predlagala sem, da bi se preselili. Ravno to so storili.

Z Belo sva nadaljevali pot ob potoku. Sre ali sva mušnico. Bela je menila,

da je njej lepo, ker je tudi ona strupena. Mušnica je rekla, da tudi ona ob uti umazanijo in rabi vodo. Po asi sva jo izkopali in jo odnesli stran od potoka. Posadili sva jo na bližnjem vrtu. tam jo bodo vsaj zalivali. Zahvalila se je za pomo .

Odleteli sva nazaj k potoku. Tam je iz krtine pokukal krt. Rekel je, da je podtalnica zalila njegove rove in pomorila vse deževnike ter polže, ki jih je tako rad jedel, še posebej ob nedeljah. Pritrdila sem, da je grozno. Domislili smo se rešitve. Bela je sklicala sestanek. Z gozdnimi živalmi smo organizirali živalsko istilno akcijo.

Našli smo dežnik brez ro aja, star lonec, strgano jopico, evlje, razparane medvedke ... Razmišljala sem še, kaj bi z gnojili v vodi. Med razmišljanjem pa sem se spet spremenila v navadno deklico. Opazila sem, da sem sanjala.

Popoldan je dedek hotel škropiti sadje proti škodljivcem. Ustavila sem ga. Potem sva za golazen, ki uni uje pridelek, raje nastavila lepljive trakove. Nikoli ve nisem odpadkov metala na tla, saj sem vedela, da lahko mala bitja tam v gozdu poginejo. Od zdaj naprej zelo skrbim za okolje.

Jasna Klemen i , 5.a

Bila sem riba v umazanem ribniku

Bilo je nekega ve era. Bila sem utrujena in odšla sem v svojo roza posteljo. Kar naenkrat sem se znašla v ribniku.

Ugotovila sem, da sem riba. Okoli mene so bile druge udovite ribe, a nekaj ni bilo v redu. Vse ribe so se dušile in tudi jaz sem se za ela dušiti. Vprašala sem jih, kaj je narobe. Odgovorile so, da je ribnik tako umazan, da se ne da živeti v njem.

Nenadoma se je ribniku bližala nekakšna majhna senca. Nih e ni vedel, kdo je to, samo jaz sem poznala to senco. Bil je moj ma ek Muri. Mislile smo, da nas bo Muri pojedel, ampak pristopil je k ribniku in nas vprašal, kako smo. Odgovorile smo, da je voda zelo umazana ter da tako ne moremo živeti. Muri se je prestrašil in vprašal, e lahko kako pomaga. Vse ribe smo rekle, da lahko prinese vsaj nekaj sveže vode v loncu. Takoj jo je prinesel ter jo nalil v ribnik. Šele tedaj sem ugotovila, da smo v mojem ribniku te, da sem to umazanijo povzro ila jaz. S svežo vodo smo se po utile bolje in se nismo ve dušile. Murija smo vprašale, e lahko mojo mamo privabi k ribniku. To je tudi storil.

Mama je prišla k ribniku in se zgrozila. Rekla sem ji, naj po isti ribnik, sicer bomo vse ribe umrle. Mama je skoraj omedlela, ko je to slišala, saj ni vedela, da ribe govorijo. Takoj je privolila ter o istila ribnik. ez nekaj asa je morala v službo in

ostale smo same. ez nekaj minut so prišle nad ribnik nekakšne ptice. Pognale so se v naš ribnik ter nas hotele pojesti za malico. Hotele smo se skriti, a se nismo mogle. Rešila nas je luknja na dnu ribnika, kamor smo se skrile. Ko ni bilo ve teh grozних ptic, smo se vrnile nazaj in v tistem trenutku je prišla mama iz službe in nam dala hrano. Rekla je, da bo od zdaj naprej bolje skrbela za naš ribnik in to sem obljubila tudi jaz. Naenkrat sem se zbudila v son nemjutru.

Dogodivš ina je bila pou na, saj sem spoznala, kako je, e grdo ravnaš z naravo ter kako je biti riba v umazani vodi.

Saša Sobota, 5.b

Tadeja Žižek, 4.c

Umazani ribnik

Nekega dne sem prišla zelo utrujena iz šole. Nekaj asa sem premišljevala, ali naj naredim doma o nalogo ali ne, potem pa sem se odlo ila, da bom malo zadremala.

Zbudila sem se v zelo umazanem ribniku. Slišala sem jokanje in cviljenje in takoj sem vedela, da tu nekaj ni v redu. Potem sem se pogledala in videla sem, da sem pol lovek in pol riba. S tem se nisem obremenjevala, ampak sem se raje odlo ila pomagati tistim, ki so v stiski. Takoj ko sem jih videla, sem opazila, da so enaki kot jaz. Šla sem jim pomagat, a takoj ko sem stopila dalje, se je name spustila ribiška mreža. Za ela sem silno jokati, a jok ni pomagal. Potem so me prinesli v vedro z ostrimi odpadki in slišala sem, da ho ejo delati na meni eksperimente. Za ela sem še bolj jokati in moj jok je pomagal, saj so me takoj spustili. Odplavala sem na pomo in videla, da so tisti, ki so mi podobni, žrtve tistega eksperimenta.

A oni so bili druga ni. Bili so okameneli. Želela sem jim pomagati, a so mi rekli, da naj se rešim, preden bo prepozno. Nisem jih poslušala, ampak sem za ela udarjati po kamnih z rde o sekuro, ki je ležala na tleh. Vse sem uspešno rešila in skupaj smo se odpravili maš evat tistim grdīm znanstvenikom. Vzeli smo ribiško mrežo in jih potegnili noter v tisto zelo umazano vodo. Potem smo se smejali, jaz pa sem se poslovila in odplavala.

Tako je bilo moje lepe dogodivš ine konec, jaz pa sem se zbudila in videla, da to ni bila realnost. Potem sem to razlagala prijateljem in sorodnikom in vsi smo se iz srca nasmejali.

Janja Sraka, 5.b

Anketa

Petošolci se spopadajo z veliko preizkušnjo: opraviti morajo kolesarski izpit. Kako jim gre, so nam zaupali u enci 5.b.

Priznam, da mi ne gre najbolje, ampak se pri tem vseeno zabavam. Komaj akam, da bom se bom v šolo pripeljala z mojim udovitim kolesom in mavri no elado.

Mihaela Kavaš

Kolesarski izpit je zame zanimiv in nenaporen, nekaterim pa težak. Upam, da ga bomo vsi opravili. Ko ga bomo opravili, se bomo lahko sami vozili v šolo, vendar ne brez zapete elade.

Lucija Erjavec

Kolesarski izpit je zelo zahtevna stvar. Vesela sem, ker so me u iteljice nau ile že veliko stvari o prometu, aka me še zadnja stopni ka, ki se je že zelo veselim.

Jasmina Vöröš

Že lani sem želela delati kolesarski izpit, a moja želja se bo uresni ila komaj letos. Komaj akam, da naredim še zadnji del izpita, to je tehni na vožnja. Potem se bom lahko sama vozila po vasi.

Zala Peterka

Kolesarski izpit je del našega življenja. Veselim se ga, saj se bom, ko ga bom uspešno opravila, sama vozila v prometu.

Marina Mau ec

Vše mi je, ker se bom lahko samostojno vozil po cesti.

Branko Majc

Zelo se veselim kolesarskega izpita. Ko bo lepo vreme, se bom peljala s kolesom v šolo.

Ines Luk

Kolesarski izpit je zanimiv. Nau iš se pravnega vedenja na cesti in v prometu.

Patrik Bukovec

S kolesarskim izpitom se bom lahko vozila brez spremstva staršev, lahko pa se bom pripeljala tudi v šolo.

Janja Sraka

Ivan Karamarko, 9.a

Moja prva slaba ocena

Bilo je son no decembrsko jutro. Odpravljala sem se v šolo z mojim mlajšim bratcem in bila zelo dobre volje, kajti približevali so se prazniki. Pred nekaj dnevi smo pisali test iz angleščine in ta dan smo ga dobili nazaj. Pri angleščini imam same petke in bila sem skoraj prepričana, da bo tudi zdaj kakšna petka. Ampak ni bilo tako. Vse se je za eno drugo uro.

Prvo uro smo imeli slovenščino in sem celo uro premišljevala na oceno pri angleščini. Ko je zazvonilo, smo se vsi podali v zgornje nadstropje k uri angleščine in vsi izražali svoje misli. Ko se je pouk začel, smo vsi nestrpno čakali, kakšne bodo ocene. V razred je stopila učiteljica in najprej nas je pograjala, da so naše ocene zelo slabe in da z njimi ne bo nihče zadovoljen. V srcu sem zautila, da to ne bo v redu. Učiteljica je najprej vpisala v dnevnik, potem pa za vsakega po imenu klicati učence in prihajali smo k njej, eden za drugim. Mene je poklicala skoraj na koncu.

Ko sem prišla k njej, me je vprašala: »Ja Tina, kaj pa je zdaj to? S to oceno pa mislim, da ne boš preve zadovoljna.« Ko mi je pokazala oceno, sem v grlu dobila velik cmok. »Sedi, Tina, upam, da si boš to oceno popravila.« »Ja, seveda si jo bom.« Z učiteljico sva se pogovorili in potem sem pregledala test. Pisala sem 3. Ko pa je pouka bilo konec, sem se s strahom odpravila na avtobusno postajo. Prišla sem domov in najprej poklicala mamo, potem pa še očetca. Oba sta bila nad mojo oceno

zgrožena in razočarana, ampak sta me potolažila z besedami: »Se zgodi in upam, da bo drugi bolje, učiteljica ti je pa rekla, da boš to oceno lahko popravila.« Takoj sem postala boljše volje in naslednji dan sem se že javila.

Tako je moja ocena tri ostala v redovalnici, k njej pa je učiteljica pripisala še pet. V šoli je bila zadovoljna učiteljica, doma pa jaz z mojimi starši. Od takrat pa do zdaj sem pri angleščini dobila še dve oceni, obe petki.

Tina Gruškovnjak, 6. a

Tomaž Žižek, 7. a

Moja prva slaba ocena

Bilo je nekega lepega sončnega dne, ki je bil delno žalosten, saj smo tretjo uro v šoli pisali matematiko, pa še en dan je manjkal do mojega rojstnega

dne. Testov iz matematike sem se vedno zelo bala, saj je veliko ra unanja in mi lahko zmanjka asa.

eprav je bil test zahteven, si nikoli ne bi mislila, da ga bom pisala najslabše do sedaj. Bilo je tako.

Zve er, en dan pred testom, sem si polna napetosti pripravljala torbo za naslednji dan. S strahom sem se odpravljala spat in po glavi so mi rojile mnoge stvari: »Kaj e mi zmanjka asa, kaj e narobe izra unam, kaj e katere naloge ne bom znala,« in še veliko drugega. Nato sem s težavo zaspala. Zjutraj sem vstala s še ve jim strahom. Uredila sem se kar se da po asi in se napotila v šolo. Kaj kmalu je as minil in zvonilo je za tretjo uro. Srce mi je razbijalo tako mo no, da sem se bala, da mi bo sko ilo ven.

U iteljica je razdelila teste. Tri strani, polne težkih ra unov. »Zdaj sem pa mrtva,« sem si potihom rekla. Obrnila sem na prvo stran, ter za ela ra unati. En ra un sem ra unala sedem minut. »O jej!« Že so mi hitele nasproti rne misli: »Mamo bom razo arala, ne bom imela zaklju ene petice, kaj bo z mano?« Rešila sem ra une. »Kon no!« Šla sem na besedilne naloge. »O, kako so lahke,« sem se razveselila. Kaj kmalu pa je zazvonilo. Nisem še rešila zadnje strani. Mislila sem, da se bom zvrnila s stola in umrla od preplašenosti in žalosti. Kakšen bo pa moj uspeh in kaj bo rekla mama, sem se vprašala. Še vse preostale ure sem bila žalostna.

Ko sem prišla domov in vstopila v sobo, sem sama pri sebi premišljevala, kaj naj re em mami.

Mama me je našla vso preplašeno v sobi. Vprašala me je, kaj je narobe. Ko sem ji povedala, da mi je pri testu zmanjkalo asa, se je razhudila. Mislila sem, da bo konec sveta. Vendar ga ni bilo. Ves dan sem se morala u iti.

Naslednji dan smo dobili rezultate testov. Razen strani, ki je nisem rešila, je bilo vse prav. Tako mi je k sre i uspelo pisati vsaj trojko in izvedela sem, da si oceno lahko popravim in še lahko imam zaklju eno petico.

Žal me je sre a zapustila ravno pred mojim rojstnim dnevom. Iz tega pa sem se nau ila, da nikoli ne smem podcenjevati nalog, saj me lahko presenetijo. Sicer pa bi bila s samimi dobrimi ocenami re dovalnica dolgoasna. Tako sem se pomirila in spet je bilo vse v redu.

Tina Slavinec, 6. b

Naloga

Bistra glava,
a ne obvlada tiso sto besed.
V roki svin nik, list papirja,
vse je že nared.

Ta beseda, tista beseda,
ska eta v slovarju reda.
Bistra glava je dojela,
kakšna naloga je njena.

Tjaša Grah, 6.b

Potegnil sem ga za nos

Spomladi, ko se za ne prebujati narava, je dan, ki ima prav poseben pomen.

Tako sem se tudi jaz prebudil v aprilsko torkovo pomladno jutro. Jutro je bilo odeto v meglene oblake in vzdušje zunaj je bilo kar precej turbobno. Name vreme ni imelo kakega posebnega vpliva. Bil sem razposajen in pomladno veselje me je razganjalo. Aha, saj res, nisem še povedal, da na koledarju piše, da je danes prvi april. In kot že vsi veste, je ta dan dan vseh norcev. Jaz sem malce pobrskal po knjigah in internetu in prišel do zanimivih informacij. Zanimalo me je predvsem, od kod izvira ideja, da je 1. april dan vseh norcev. Ne boste verjeli, da ta dan izvira iz 18. stoletja, ko je dvorni norec nasmolil kralja Ludvika šestnajstega. To je neuradni praznik in na ta dan so v navadi potegavšine, ki se objavljajo tudi v asopisih in na televiziji.

Sedaj boste tudi razumeli, zakaj sem kljub slabemu vremenu bil razposajen. To je res na nek način uden dan v letu. Mislim, da smo na današnje prvoaprilske šale že kar malo pozabili, a še vedno se pojavljajo podobne potegavšine kot v preteklosti.

No, tudi jaz sem od jutra imel v mislih, kako bi koga zares dobro naplahtal. Izkazalo se je, da moji sošolci in prijatelji niso kar pozabili, da je danes 1. april. In tako v šoli nikogar nisem mogel potegniti za nos. Pa sem raunal, kako bom brata

doma nalagal za prvi april. Ta dan smo imeli nogometni trening in skupaj sva se s kolesom odpeljala v Odrance. Za eli smo s treningom, tekali smo sem ter tja, igrali nogomet, nakar jaz obležim sredi igrišča. Že kar nekaj časa ležim na igrišču, ko je moj brat stekel k meni, misle, da sem si zlomil nogo. In ko priteče do mene, jaz lepo vstanem in rečem: « e slušajno še ne veš, danes je 1. april! » Bil je besen kot ris in od jeze ves rdeč kot kuhan rak. Jaz pa sem samo še dodal: «Dobro sem te potegnil za nos, ha!»

Upam le, da bom drugo leto imel veselo srečo s sošolci.

Marsel Kolar, 6.b

Zabavljica

V širni pragozdni pušavi,
v neskonni veliki daljavi,
živel je psiček,
ki mu je na repu žvižgal ptiček.

Skupaj sta hodila,
si malico delila,
prepevala si pesmice,
da bi privabila peresnice.

Opazila sta opico,
ki v roki je držala kokico.
Ni je mogla pojesti,
ker so jo bolele dlesni
in ker je konec pesmi.

David Duh, 6.b

Trgovina v nedeljo

Trgovina v nedeljo dopoldan še ni
ne po iva.

Takrat še kar mrgoli ljudi in
trgovino to veseli.

Ko pa popoldne vse potihne,
takrat bere stripe in pe e najboljše
potice.

Nato stvari zлага na police in se
veseli novega jutra,
ko ljudje kupili bodo njene potice.

A zve er skuha si mleko
in odpravi se spat pod novo obleko.

Zjutraj pa vstane, o i si pomane
in vidi ljudi pred vhodom zbrane.

Martina Sraka, 6.c

Lakota

Kdor odpravlja se na Dunaj,
naj pusti želodec zunaj.
Tam je dobra in obilna jed,
le jedilnik brez besed.

Dobra hrana
zadiši iz hrama.
e premakneš še drobiž,
potem dobiš tudi riž.

Ko kosilo tam kon aš,
zaželiš si malo spat.

Marsel Kolar, 6.b

Nesre a nikoli ne po iva

Bilo je 6. 6. 2007 v Nori kem Vrhu,
ko se je zgodila nesre a. Moj o e je
padel z droga, z višine 8 m na asfalt.
Naenkrat je pri nas zazvonil mamin
telefon in klical jo je o etov
sodelavec, da bi ji sporo il, kaj se je
zgodilo. Mama je odhitela v
bolnišnico k njemu. Po slikanju so
natan no ugotovili, kaj ima zlom-
ljeno. Poškodovane je imel o esne
kosti, zlomljen nos, po eno lobanjo,
zlomljeno roko in šest reber,
zdrobljeni komolec in še kar nekaj
poškodb. Teden dni je bil v sobi za
intenzivno nego, kjer so budno
spremljali njegovo zdravstveno
stanje. Po enem tednu pa so ga
premestili na kirurgijo. Njegovo
stanje se je po asi izboljšalo. Po
štirinajstih dneh je zapustil bolni-
šnico. Imel je še operacijo nosu,
prestati pa je moral še eno, meseca
maja.

Ob vsem tem sem se po utila zelo
žalostno in bala sem se zanj.

Klementina Kološa, 6.b

Katja Duh, 7.a

Rrezarta

Iz Albanije v razred prišla je Reza
kot magnet.

To njen vzdevek je.
Lepa, mala, sladka
v drugi klopi zadaj epi,
meni pa fige spet moli.

Lepi nate se, kadar njej prav je.

Meni poslala napis
z imenom Klara je.
Rada poje, se igra,
tudi plesati dobro zna.

Na belem listi u papirja
slede e misli je razlila:

“Prijatelji ste mi
in boste to ostali vi!”
Naš odgovor se glasi:
“Rrezarta, radi te imamo vsi.”

Klara Filip, 6.a

Maja Žalig, 1.b

Prijateljstvo

Prijatelje nevidna vez povezuje,
ljudi razli nih ver in kultur
združuje.

Kot mavrica na nebu prijatelji
sijejo,
za sre o, strpnost in sožitje jim srca
bijejo.

Skupaj mo nejši gredo naprej,
zanje ni državnih mej.
Upanje na prijaznejši svet
bo rešilo ta nenavaden planet.

Prijateljstvo je varen dom,
s tople besedo prežene vsak dvom.
Ljubezen ti da novo mo ,
da v nesre i poiš eš prijateljevo
pomo .

Rrezarta Zumeri, 6. a

*Na literarnem nate aju Pomladnega
dne na temo medkulturni dialog je
pesem Prijateljstvo zasedla 3. mesto.*

Katarina Berden, 2.b

Pozabil sem

Bilo je navadno jutro, kot vsa druga jutra, le ko sem šel v šolo, sem imel uden ob utek, kot da je nekaj narobe.

Ko sem prišel v garderobo, sem zagledal sošolce, da prepisujejo doma o nalogo iz matematike. Vprašali so me, e imam nalogo. Prikimal sem, ne vedo, da nimam zvezkov s seboj. V odmoru, ko sem si hotel pripraviti zvezke, teh ni bilo v torbi. Pregledal sem še enkrat in še drugi, e sem jih morebiti spregledal, a zvezkov ni bilo. V sebi sem util strah pred u iteljico, da bom lagal. Domov nisem mogel poklicati, ker nikogar ni bilo doma. Bil sem nemo en, hotel sem celo »prešpricati« to šolsko uro, a nekako sem se zadržal v razredu. Ko se je kljuka na vratih premaknila in je u iteljica že vstopila v razred, sem se ves tresel. Ko je vpisovala manjkajo e u ence, sem upal, da sanjam, in sem se uš ipnil, da bi preveril, e spim ali pa sem v razredu. Zbolelo me je, kar je potrdilo, da sem v šoli in da ne sanjam. S težavo sem ves prestrašen dvignil roko in se opravi il z besedami: »U iteljica, opravi ujem se, ker sem doma pozabil zvezke.« U iteljica me je jezno pogledala in dejala: « e se to še enkrat zgodi, te bom vprašala«.

Ura se je nadaljevala, jaz pa sem sklenil, da bom odslej bolj previden in si bom kdaj tudi kaj zapisal, da ne bi spet pozabil.

David Tkalec, 7.a

Zlagala sem se

Nekega jutra, ko sem prišla v šolo, sem vedela, da bom vprašana matematiko. Doma se nisem pripravila, zato sem bila prestrašena in na trnih zaradi ocene. V o i so mi stopile solze in po utila sem se grozno.

Potem je prišla v razred u iteljica, vzela redovalnico in rekla: »Lara, vprašana si.« Takrat se je za elo zares. Vsa zbegana sem pogledala na tablo, kjer so me akali trije ulomki. Bilo je strašno, zavedala sem se, da moram to spraševanje pripeljati do konca.

Bilo je precej težje, kot sem si mislila. Kar naenkrat je bilo spraševanja konec. Nato je u iteljica z žalostnim glasom rekla: »Lara, to bo ena.« Na koncu me je vprašala, e mi ni žal. Jaz pa sem z žalostnim in tihim glasom priznala, da mi je.

ez nekaj asa je zazvonil zvonec in s solznimi o mi sem se odpravila domov. Doma sem se zaprla v svojo sobo ter za ela glasno jokati. V mojo sobo je prišel o e in me vprašal, kaj se je zgodilo in zakaj jo em. Nisem mu izdala, kaj se je zgodilo v šoli. Rekla sem mu namre, da ni.

Takrat sem se prvi zlagala. Še bolj mi je bilo žal. Zdaj ne samo zaradi ocene, ampak tudi zaradi laži.

Lara Tkalec, 7.a

Bu a sre e

Bil je prekrasen son ni dan. Bu na družina je bila že tretji dan na poti v Bu no deželo.

“Je še dolgo do tja?” se je oglasil mali Bu ek. Bil je že zelo nestrpen, saj je hotel imprej videti njihovo novo domovanje.

“Bu ek, potrpi vendar malo. To sprašuješ že vsakih pet minut. Lahko bi vedel, da je do tja pet minut manj kot prej,” je že malce razdražena odvrnila njegova sestra Bu kica.

Bu ek je vedel, da nima smisla spraševati in te nariti še naprej. Raje se je prepustil lepoti narave. Ravno, ko je hotel predlagati, da bi se malo ustavili in spo ili, je zagledal najlepšo ter hkrati najbolj nenavadno bu o, kar jih je kdajkoli videl. Opazili so jo tudi drugi, zato so odkorakali proti njej.

“Ne morem verjeti! Saj to je vendar... To je vendar... To je Bu a sre e! Prerokba pravi, da bo tistemu, ki jo bo našel, prinesla morje sre e in veselja, tako da ne bo ob util niti kapljice trpljenja,” je takoj ves navdušen razglasil dedek.

Babica pa si seveda ni mogla kaj, da ne bi za ela kritizirati njegovih besed: “In kako si lahko prepri an v to? Strinjam se, da je bu a prekrasna, vendar pa to še ne pomeni, da ima arobno lastnost.”

Dedek jo je namrgodeno pogledal in je pojasnil, da Bu a sre e odseva posebno energijo. Prav ta energija

naj bi jih pripeljala k njej.

Babico so te besede prepri ale, zato so se odpravili naprej. Bu o so seveda vzeli s seboj.

ez nekaj asa pa je mama Tikvica veselo oznanila: “Poglejte, že vidim Bu no deželo! Pohitimo, da bomo imprej tam!”

Vsi so se spustili v dir in ez nekaj minut stali pred svojim novim domom. Vsi so se strinjali, da je tamkaj zelo udovito, zato so kar odšli v hišo ter uredili stvari tako, kot so si želeli.

Po štirih sre nih dneh bivanja v Bu ni deželi (za katere so menili, da so bili sre ni zaradi Bu e sre e), so se za eli pripravljati na praznovanje rojstnega dne o eta Bu mana. Hoteli so ga presenetiti, zato so naskrivaj pripravljali bu ne pite, bu ne sokove ter še mnogo drugih bu nih jedi. Želeli so, da bi se naslednji dan vse dobro izteklo. In res se je.

O e Bu man je bil presre en. Mislil je, da so sedaj, ko so prišli v Bu no deželo, vsi pozabili na njegov rojstni dan. Ampak spoznal je, da se je krepko zmotil. Od Bu ne babice je dobil ogromno semen, od dedka Bu mana knjigo z nasveti o bu ah, mama Tikvica mu je spekla posebno bu no torto, Bu kica mu je napisala pesem, Bu ek pa mu je naslikal ljubko sliko. O e je bil tako sre en, da se je kar zjokal.

Zve er so mu pripravili še Bu no zabavo. Plesali in peli so vse do zgodnjih jutranjih ur, ko je bil nov

delovni dan.

Ko so se spo ili so se vsi po vrsti odpravili na polje. O e Bu man je posejal nove bu e, drugi pa so mu ob tem pomagali. S tem opravilom so hitro kon ali, zato so nadaljevali z delom na vrtu. Bu ek je bil že zelo utrujen, zato so mu dovolili, da jih je slikal, kako so delali. Po opravljenem delu so šli v hišo ter se spo ili. Kmalu pa je prišel ve er...

Mama je šla pripraviti ve erjo. Ob njej so poklepetali in ugotovili, da so lahko neizmerno sre ni, ker imajo takšno lepo deželo. Obenem pa so tudi spoznali, da za svojo sre o ne potrebujejo Bu e sre e. Zato so jo naslednji dan odnesli na mesto, kjer so jo našli, in še naprej uživali v svojem udovitem življenju, z željo, da naj drugim prinese sre o.

Sandra Terplan, 7.b

Na literarnem nate aju za najboljšo zgodbo Bu na dežela za vso družino, ki ga je razpisala Ljudska univerza M. Sobota, so u enci Sandra Terplan, Evelina Olaj in Tajda Vöröš, 7.b ter Alen Forjan, 6.c dobili 3. nagrado.

Tjaša Mlinari, 1.c

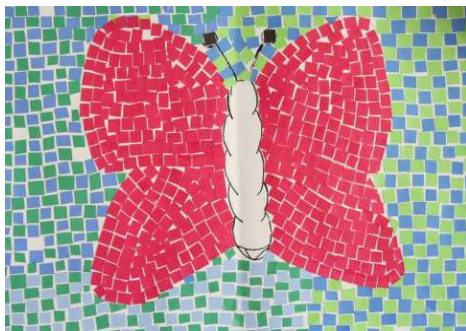

Katarina Berden, 2.b

Naj bi

as naj bi zacelil rane,
odnesel naj bi tvoj obraz,
tja v daljavo, temno, prazno.
Zakaj še vedno utim mráz?

Anja Brunec, 9.c

Nastja Erjavec, 4.c

Smola pa taka

Ni lepšega, ko se po dolgi no i zjutraj prebudiš in ti sonce posije naravnost v obraz.

Naenkrat pa bum in v mojo idilo je priletel brat, ves prestrašen je zakri al: »Vstani, v šolo sva zamudila.«

Sploh nisem dojel, kaj je rekel. Ura je bila to no devet. Odhitel sem v kopalnico, se umil in pripravil za šolo. Odlo ıla sva se, da bova šla v šolo konec druge ure, zato niti nisva zajtrkovala.

Odšla sva do vhodnih vrat, kjer pa ni bilo klju a. Zgrabila me je panika. Brata sem vprašal, e ga ima on. Le odkimal je. Mama naju je zaklenila v stanovanje, preden je odšla v službo. Nisva vedela, kaj naj narediva. Roke so se mi tresle, v grlu me je stiskalo.

Prišlo mi je na misel, da bi lahko splezala skozi okno. Brat mi je odvrnil: »To ne bi bilo povsem pametno, ker bi lahko potem kdo vstopil v stanovanje in bi bili še hujši problemi.«

Ah, kaj, ko nama ni preostalo ni drugega. Odhitela sva v mojo sobo. Z okenske police sem vzel rože. Med zlaganjem rož s police pa smola. Roža mi je padla iz rok.

Brat je zakri al: »Joj, neroda pa taka.« Še bolj me je zgrabila panika. Nisem mogel verjeti, da se mi to dogaja. Najlepša roža se je razletela po moji sobi, midva pa sva zamujala v šolo. Oba sva sko ıla skozi okno.

Skušala sva okno tako pripreti, da se ne bi

videlo, da je odprto. Odhitela sva v šolo.

Spoznal sem, da moram postati bolj samostojen in si drugi budilko pripraviti sam, klju e pa imeti pri sebi.

David Matko, 8.b

Nino Marton, 8.b

Vsakemu se lahko zgodi

Bila je nedelja, 25. 6. 2006, ko sem si zlomil roko. Z družino smo kolesarili v Mursko Soboto k sveti maši. Bil je lep poletni dan. Sonce je mo no pripekalo. Obetal sem si boljši po itniški dan, saj me je prvi dan po itnic pi ıla ebela. Vendar se je zgodilo ravno obratno.

»Mitja, poglej, kako je vse živo, pisano v barvah in prijetno,« mi je sestra Kaja navdušeno pripovedovala. Zelo sem užival ob vožnji s kolesom, poleg tega je bil svež zrak, za name ek smo se dogovorili, da se bomo po maši odpravili na sladoled. Kaj lepšega si niti v sanjah nisem

predstavljal. Do Raki ana je šlo kot po teko em traku, niti vonju konjskih fig se nisem dal motiti.

Kaja mi je zaklicala: »Mitja, pohiti! Glej, kje sta že mama in ati!« Bila sta namre že kar precej pred nama. Kaja je hitro pospešila. In glej ga zlomka, tudi jaz se nisem predal in sem še hitreje pospešil. Vožnjo smo nadaljevali po plo niku in preko lesarili železniško progo v M. Soboti. Potem je bil na vrsti ovinek. V tistem trenutku se je zgodilo. Ne vem kako, vendar sem izgubil nadzor nad krmilom in se speljal s plo nika. Seveda sem hotel priti nazaj na plo nik, toda plo nik je bil zelo visok, tako da sem padel. Pristal sem na desni roki in ko sem se dodobra zavedel, se mi je roka povесila.

Kaja se je uzrla nazaj in prestrašeno zakri ala: »Ustavita se! Mitja je padel.« Starša sta takoj prisko ıla na pomo . To je bil velik šok. Solze so se mi nabrale v o eh, kipel sem od bole ine in bolela me je glava. »Mitja! Kaj si delal?« je od strahu zakri ala mama. »Mama, kaj je narobe z roko?« sem jo zaskrbljen vprašal. Kaja je resno odgovorila: »Zlomil si si roko«. Ati je hitro poklical reševalno vozilo, ki me je odpeljalo v bolnišnico. Nisem se mogel pomiriti. Za el sem se potiti, bolela me je glava, glas mi je trepetal, srce mi je za elo mo no razbijati. Ati me je pomirjal.

Potrebna je bila operacija. Dobil sem 30 šivov. Rana, ki je posledica nesre e, me še danes spominja na neprijeten dogodek in na neuresni en sladoled. Moram pa še re i, da sem 25., pa naj bo to katerikoli mesec, vedno slabe volje.

Neredko se zgodi, da nam zastane dih ob pogledu na zvezdnato nebo. In e bi mi nekdo danes dejal, da je ena od teh zvezdic poseben znak, bi jo verjetno težko našel. Imeti bi morala poseben sij, ker se je med zvezdami zelo lahko izgubiti. Poseben sijaj je imela tista zvezda, ki me je obvarovala vsega hudega.

Mitja Cigan, 8. b

Alen Lebar, 9.a

Vsakemu se lahko zgodi

Ve krat se mi je zgodilo kaj nerodnega in hkrati grozljivega. Med te dogodke spada tudi ta, ki ga bom opisala.

Z družino, s teto in stricem smo se odpravili na po itnice v obmorsko mestece Vodice. Prvi dan smo se po ve erji odpravili v mesto po nakupih. Hodili smo od stojnic do stojnic ter si ogledovali razli ne zanimive stvari, ki so bile zložene na policah. Mama in teta Sonja sta se odpravili gledat razne sen nike, o e in stric Jože pa sta odšla v bližnji lokal na razvedrilno pivo, jaz pa sem z

zanimanjem opazovala stojnico, pri kateri so izdelovali številne pisane sve e. Mami sem rekla, naj me po aka v trgovini s sen niki, jaz pa bom ostala pri izdelovalki sve .

Po nekaj minutah mi je postalo dolgo asno in odpravila sem se v trgovino s sen niki, misle , da sta mama in teta tam. A njihju ni bilo. Mislila sem si: »Joj, le kje sta?«

Nato pa me je preletela misel, da sta mogo e odšli v lokal k o etu in stricu. Odhitela sem tja, pogledala naokrog po lokalu, a njih ni bilo. Za ele so se mi nabirati solze v o eh. Rekla sem si: »Kaj naj storim?« Nato me je zgrabila velikanska panika. Za ela sem jokati in kri ati: »Mama, mama!« Nato me je neka prijazna gospa, z otrokom v vozi ku, prijela za roko in me vprašala: »Kaj je deklica? A si se... ?« Takrat sem zagledala svojo mamo in planila sem ji v objem. Obe sva jokali in se stiskali od sre e.

Mama mi je rekla: »Nikoli ve ne naredim take neumnosti, da te samo pustim sredi mesta, da sama pa odidem po nakupih. Obljubim.« Za nekaj asa smo se vsi skupaj odpravili nazaj v hotel in mirno zaspali.

Po tem dogodku sem se odlo ila, da nikoli ve ne bom tako neprevidna in da bom vsaj, kolikor se da, ostala mirna, e se mi bo še kaj takega zgodilo.

Alja Mesari , 8. b

Blaz Baliga , 9.b

Goljufal sem

Prišla je sreda. Tista sreda, ko je bil na vrsti test iz španš ine. Ker sem pri urah nekajkrat manjkal, sem vedel, da sem s snovjo v zaostanku in da bodo s testom težave. Saj bi se u il, a sem za test izvedel šele dan prej in tako si nisem mogel prepisati snovi. Premišljeval sem, da bom težko dobil dobro oceno.

Pri varstvu, ko sem akal na ta predmet, sem pomislil na to, da bi odšel domov in se do naslednji pripravil. Takrat pa me je sošolec vprašal: »Imaš "švinglice"?« Utrnila se mi je ideja, na katero sploh nisem pomislil. Hitro sem iztrgal papir iz zvezka in se lotil pisanja. Damir mi je posodil zvezek in na majhnem papir ku so se hitro znašle sklanjatve, predlogi, nepravilni glagoli in še kaj. Kon al sem ravno, ko je zvonec oznanil za etek odmora, po katerem je bila na vrsti

španš ina.

Ko sem vstopil v razred, sem videl, da bo ta test množi no "švinglanje". Skoraj vsi so si pisali plonkce. Nekateri na papir ke, drugi na mize, spet tretji na pregrade. e bi takrat v razred stopila u iteljica, bi bila groza.

Oglasil se je zvonec. U iteljica je vstopila s testi v roki in pogledala po razredu. Verjetno je videla, kako živ ni smo bili vsi. Teste je razdelila in za eli smo. Prvo stran sem rešil brez težav. Ko pa sem za el reševati drugo, se je ustavilo. S "švinglicami" si nisem mogel pomagati, saj sedim v prvi vrsti in bi me u iteljica zagotovo videla. Ko pa se je sprehodila po razredu, sem vzel papir ek hitro iz rokava in za el prepisovati. Z goljufijo sem rešil skoraj celo drugo stran, takrat pa se je vrnila u iteljica in nisem mogel preveriti, e sem vse prav prepisal. Kmalu smo morali teste oddati in kolikor sem videl odgovore pri sošolcih, so mi "švinglice" zagotovo pomagale do kakšne ocene višje.

Takrat sem imel sre o, da u iteljica ni odkrila goljufije. Naslednji morda ne bom imel takšne sre e. Test sem pisal štiri in to samo zato, ker sem se zmotil pri pisanju plonk listka.

PS: Upam, da u iteljica španš ine ne bo prebrala tega spisa.

Marko Sraka, 8.c

Lejla in Micka pri meni na kavi

e bi tistega dne, ko smo v šoli brali Turjaško Rozamundo in Županovo Micko vedela, kaj se bo zgodilo ez nekaj asa, bi bila bolj pozorna do u itelji inih besed.

Bilo je neke deževne srede, ko sem se u ila za test. Slišala sem zvonec in pomislila: "Samo se je vrnil s treninga." Po hodniku je stopala mama, odklenila in vzkliknila: "Joj!" Prišla je do moje sobe in potrkala ter rekla: "Anja, obisk imaš." Leno sem vstala, odšla v kuhinjo in za mizo zagledala dve ženski. Onidve sta vstali in mo nejša med njima je rekla: "Živjo, jaz sem Micka, h i župana in žena Anžeta. Gotovo si že slišala zame." Debelo sem pogledala proti drugi, ki je že govorila: "Jaz pa sem Lejla, poro ena z Ostrovrharjem." Skoraj me je kap.

Medtem ko je mama pristavljala vodo za kavo, sem stekla po berilo in ga odprla na strani, kjer je bil naslov Turjaška Rozamunda.

Lejla mi je pripovedovala o tem, kako je spoznala Ostrovrharja, se zaljubila v njega, vstopila v katoliško vero in se poro ila.

Micka pa je sploh ni poslušala, ampak je veselo ropotala z mamino novo skodelico in govorila: "Z Lejlo sva se spoznali pri maši, takoj mi je padla v o i, saj se je držala bolj ob strani.

Jaz pa sem stopila in jo povabila k sodelovanju pri dobrodelni dejavnosti, ki se imenuje Pomagajmo drugim. Tudi ti si vabljena." Lejla se

je nasmehnila in rekla: "Prijateljci sva kljub temu, da se v marsi em razlikujeva."

Bila sem navdušena nad njima, prepričana, da moram to nekomu povedati in sem si vse skrbno beležila.

"Ne boš verjela," je zavpila Micka ter me tako prestrašila, da sem padla po tleh. Ona pa je nadaljevala: "Moj oče se je poročil s Šternfeldovko, tako da je zdaj moja bivša tekmica moja mama. Pa ni zato, krasno se razumeva." Pogledala je proti Lejli in rekla: "Pa tudi ona in Rozamunda sta nerazdružljivi prijateljci. Saj bi tudi ona prišla z nama, ampak ni utegnila, te pa pozdravlja." Pokimala sem.

Lejla se je držala bolj ob strani, zato sem vprašala: "Pa vi, Lejla, zakaj ste nekam tihi?" "Oh, ljubica, saj Micka govori za naju obe." Vse tri smo se smejale.

Ker se mi je po glavi podilo dosti vprašanj, sem rekla: "Kako pa kaj vajino zakonsko življenje?" Micka pa je kot navita nadaljevala: "Ne sprašuj! Najeli smo skupno stanovanje, Anže je dober ko kruh. Vesel je pozoren do mene, me razvaja in se zelo zabavava."

V pogovor se je vključila Lejla: "Tudi Ostrovrhar je popoln mož, ima me zelo rad in tudi jaz ga obožujem." Obe sta v en glas rekli: "Uživamo!"

Kmalu za tem sta spili kavo, pohvalili mamo, da ima lepo vzgojeno hčer, se navduševali nad našo hišo in odšli.

Pospremila sem ju do vrat, jima pomahala v slovo in rekla: "Pa še kaj pridita in moža s sabo pripeljita." Obljubili sta, da bosta ter odkorakali po cesti, mokri od dežja.

Gledala sem za njima in se zamislila: "Prijateljci sta, s podobno zgodbo, a hkrati tako druga ni. Micka je glasna, Lejla je tiha."

Takrat sem se zavedala, da je tista trdna nit, ki ju povezuje, njuna skromnost, iskrenost, poštenost, preprostost in zvestoba sebi in drugim.

Anja Mujdrica 8.b

Blaž Baliga, 9.b

Dvojna poroka na beltinskem gradu

»Uh, danes bo pa naporen dan,« sem si mislil sam pri sebi, ko sem vstal. Župan ob ine Beltinci sem bil še nekaj dni, pa imam že toliko obveznosti. Vsak dan kak sestanek, danes pa še dvojna poroka. Niti predstavljal si nisem, da bom imel kot župan toliko dela. Toda treba je potrpeti.

Poroka bo že ez pet minut, mladoporoencev pa še ni! Že tako sem ves na trnih, saj je to prva poroka, ki jo bom opravil, zdaj pa se je pokvarila še limuzina, ki bi morala pripeljati mladoporoence.

»Prispeli so!« so mi le sporo ili ez nekaj asa. Ukazal sem: »Godba naj za ne igrati poro no kora nico!« Takrat pa je stopila skozi vrata takšna lepota, da so vsi svatje kar osupnili. Vstopila je Lejla, za njo pa njen zaroenec, vitez Ostrovrhar. Sledila sta jima še Micka in Anže. Obred se je lahko za el.

Poroka Lejle in Ostrovrharja je potekala brezhibno, ko pa je prišel na vrsto kme ki par, so se za ele težave. Anže je zaradi treme trikrat pozabil besedilo, Micka pa je postala la na. Ko se je Anže pomiril in Micka najedla, sta bila tudi ona kon no poro ena.

Ker sta bila mladoporo encem grad in park v Beltincih vse , so se po poroki odlo ili, da gredo na sprehod. Povabili so tudi mene, jaz pa sem se jim z velikim veseljem pridružil. Pogovarjali smo se o vsem. O politiki, športu, vremenu, glasbi ... Nato pa je

beseda nanesa na Prekmurje. Micka se je pohvalila, da že zna nekaj besed v prekmurš ini. Njene najljubše so bile: dödöli, retaši, krapci, pohani picek... Nato pa je Lejla poudarila, da ni od naštetega še ni poskusila, saj pazi na postavo in uživa samo sadje in zelenjavo. Dodala je še, da bi se ji pri tem tudi Micka lahko pridružila. Med sprehodom me je Ostrovrhar vprašal:

»Je kje v bližini naprodaj kakšna hiša? Moj grad se je že skoraj porušil. Lejla pa je nose a, zato ho em za svojega otroka le najboljše.«

»No, e bi vama bilo vse , bi se lahko preselila v naš grad. Prenavljanje je že skoraj pri koncu, zato je grad v zelo dobrem stanju,« sem predlagal.

»Odlí en predlog! Kdaj pa bi se lahko vselila?« ez kakšen mesec. Kaj pa vidva, Micka in Anže, kje živita?«

Micka je odgovorila:

»Še vedno v tisti podrtiji, ki mi jo je zapustil o e. Vše pa so nama vaše majhne, preproste in skromne panonske hiše.«

»Mislim, da bi se tudi za vaju kaj našlo. To bo res krasno. V naše kraje se bodo priselili Micka, Anže, veliki vitez Ostrovrhar ter lepotica Lejla.«

»Torej je vse urejeno! Hvala, da ste si vzeli toliko asa za nas. Upam, da se kmalu spet vidimo,« se mi je zahvalil Anže in vsi štirje so se odpravili k limuzini, ki jih je odpeljala domov.

ez kakšen mesec so se res vsi preselili v Beltince. Lejla je kmalu zatem povila zdravega fantka, Micka in Anže pa že pri akujeta naraš aj. Vsem želim veliko sre e in ljubezni v naših prekrasnih krajih.

Marko Sraka, 8.c

Posebno sre anje

Bil je torek, lep dan. Vsi zadovoljni, ker je bilo konec testa, smo odhiteli v u ilnico biologije. Imela sem uden ob utek, ki ga nisem znala opisati. Vedela sem, da je pred nami posebna ura biologije, saj nam je u iteljica povedala, da nas bo obiskal fant, ki ima poškodovano hrbtenja o in je priklenjen na vozi ek. Mama mi je pripovedovala, da Dani ne more sam storiti ni esar, saj ga je obiskovala na patronažnih obiskih. Ko sem stopila v u ilnico, nisem vedela, ali prav vidim. Dani je premikal roke in bile so zelo gib ne. Od presene enja sem komaj izrekla besedo »zdravo«. Sedla sem na stol in polna pri akovanja akala zvonec za za etek ure. Opazovala sem Danija. Njegov prijatelj mu je dajal kozarec vode.

Zazvonilo je. U iteljica je vstopila in za ela se je že težko pri akovana ura biologije. Dani se je predstavil in za el pripovedovati o svojem otroštvu. Ko je omenil, da ga je zanimala glasba, da je bil lan folklore, mi je bilo to zelo znano. Tudi sama živim za glasbo in sem lanica folklorne skupine. Tako sem se za ela zavedati, da je bil kot otrok podoben nam.

Vse stvari, ki jih je pripovedoval, sem skušala povezati z realnostjo. Bila sem vesela, ko sem iz njegovih pripovedovanj spoznala, da se sam sebi prav ni ne smili in da je kljub priklenjenosti na invalidski vozi ek zelo aktiven in še vedno po ne stvari, ki so ga veselile že pred nesre o.

Ko nam je za el pripovedovati o

nesre i, sem mu še bolj prisluhnila. Zanimalo me je, ali bo govoril »resnico«. Res je, da si je pri skoku v bazen poškodoval hrbtenja o oz. 6. vratno vretence.

Skušala sem izbrisati vse govornice, ki sem jih kdaj koli slišala o njem in mu spet pozorno prisluhnuti. Ob njegovemu pripovedovanju sem ob utila, da nam vse pripoveduje z veseljem in z željo, da se je kljub vsemu treba boriti.

Prišel je as, ko smo lahko mi postavljali vprašanja. Po glavi so mi rojila razna vprašanja. Premišljevala sem, ali naj vprašam ali ne. Ali je vprašanje primerno ali ga bom z vprašanjem užalila. Vseeno sem se opogumila in ga vprašala, kar me je zanimalo. Bila sem vesela, ko se je nasmejal in z nasmeškom na obrazu za el odgovarjati. Vesela sem bila, da se je pri vsakem odgovoru malce pošalil in tako pokazal, da ima rad smeh in da ob nesre i ni izgubil smisla za humor.

Ker sem mu postavljala dosti vprašanj, sem se po utila kot novinarka. A tistih ob utkov veselja, ki sem jih doživljala ob pogovoru z njim nisem znala opisati niti s tiso besedami. e sem iskrena, še sedaj ne najdem besed, s katerimi bi opisala ob utke, ki so me spremljali ob pogovoru z Danijem. Povem pa lahko, da sem spoznala, da je zelo trmast lovek, ki se z vsem bitjem bori, da bi neko lahko spet hodil.

Po pogovoru z njim sem spoznala, da ti vremenske okoliš ine, ena gubica ve na obrazu ali kak mozolj, ne smejo pokvariti dneva. Da so za lepo

preživet dan pomembne okoliš ine, ki si jih mi ustvarimo v svoji glavi oziroma notranjosti, ne pa tisto, kar se dogaja okoli nas. e se bomo spotaknili ob vsako malenkost, bomo znova in znova padali. In šele, ko se bodo stvari, ki jih je povzro ilo razo aranje, umirile, bomo lahko nadaljevali pot. In od nas bo odvisno, kdaj in kako bomo spet pristali na tleh.

Urška Flisar, 9.a

Klavdija Vnuk, 9.b

Metulj

Rada bi bila metulj,
rada bi zletela,
se igrala z oblaki
in doživelo spremembo.
Rada bi imela majhno srce
in majhno bole ino.
Zdaj ko sem lovek,
imam kot pest veliko srce,
a kot ocean veliko bole ino.

Blažka Vinkovi , 9.c

Kons pesmi

Izguba dialoga z okoljem.

Padec Sadamovega režima.

igav bo Irak?

Tibet ali Olimp?

Totalna avtoriteta.

Totalna korupcija.

Vodka: Ruska radost in prekletstvo.

Raje po sre ko kot na volitve.

Arhitekturne katastrofe.

Psi lajajo,

karavana gre naprej.

*Vito Kova , Blaž Baliga , Saška
Košir, Staša Gruškovnjak*

Mladinska delovna brigada Štefana Kova a.

Kaj bi bilo, e bi bilo?

Srbom ni obljubil statusa manjšine.

Obleka je zakon.

Tišina je nevaren zvok.

Trije možje bodo plesali.

To sem jaz.

Prepusti se domišljiji.

Zamrznjene ribe.

Alkoholni obra un.

Vojna kot ljubezenski napoj.

*Barbara Baliga , Matjaž Breznik,
Urška Rous*

Kriva je Evropa!

Bodo še ti asi?

EU iz prve roke.

Priznanje v pravih rokah.

Še en bole poraz.

Ves as v glavi odzvanjajo melodije.

Ekologija in gradbeništvo.

Farma, industrija, istilna naprava.

Vse za kmetijo in dom.

Kakovost ženskega nogometa je na višji ravni.

Dekleta udarjajo kot šus.

*Sanja Kocet, Aljoša Kociper, Matjaž
Kisilak, Barbara Balažic*

*Kons pesmi so nastale izpod peresa u encev
tretje nivojske skupine v 9. razredu.*

Vedno boš z mano

Prišla sem k tebi,
vesela, nasmejana.
Tudi ti si se smejal.
Pridi, stisni se k meni.

Spomnim se tvojih sivih las,
ki so ti padali na čelo.
Spomnim se, tisti tvoj star,
in vedno nasmejan obraz.

Igral si se z mano,
ko drugih ni bilo.
Tudi ko sem bila žalostna,
sem se smejala s tabo.

Nisem dojela,
ko so mi povedali, da te ni.
Bila sem premlada,
nisem vedela, kaj se godi.

Vem, da si z mano,
vem, da si nekje tu.
Pogrešam te.
Želim se spet smejati s tabo.

Urška Rous, 9.b

Barbara Balažič, 9.b

Drevo

Ves dan gledam drevo,
in liste na njem;
zima prišla bo,
in listov ve ne bo.

Vem, da tudi mene enkrat ne bo,
zato imamo ljudje
isto usodo
kot listnato drevo.

Ivan Gal, 9.b

Kdo si ti

Kdo si ti,
kdo si ti, ki me vedno spremlja,
kdo si ti, ki mi vedno nagaja,
kdo si ti, te vprašam, kdo.

Ko grem v šolo, te vidim, ko kaj
delam,
ponavljaš, ko se igram, se ti tudi
igraš,
kdo si, kdo si.

Zvečer, ko grem spat, imam mir
pred tabo,
a ko sanjam, te vidim, te slišim, še
utim te in
ko se zbudim, si spet tam, z menoj
se prebujam,
z menoj greš v šolo, kdo si, te
vprašam, kdo si,
ki vse za mano ponavlja.

Miha Virag, 9.b

Skrinja gospoda Dobroslava

Vse se je za elo jeseni,
 ko je šola odprla svoja vrata
 in je pred njo stala vrsta bogata.
 Se vsem je tožilo po poletju,
 hrepeneli so po pti jem petju.

Pa me vprašala je Sara:
 »Ej, a si ti že kdaj igrala?«
 Ne, še nikoli. Pa ti in tisti tam doli?
 Eni ja, drugi ne...ampak saj ni
 važno.
 Poskusili bi vsi. Daj pridruži se še
 ti!

In tako se zgodba je za ela.
 Vsakega od nas je razli na vloga
 doletela.

Slavko je tiho sedel in predse
 strmel.

Zvonko je vedno razgrajal in
 vsakemu nagajal.

Mojca je hotela rešiti vse probleme
 in dileme.

Gordana je sfrizirala in uredila ter
 se trudila,

da ne bi besedila pozabila.

Uroš nas je zabaval in nas
 nasmejal pa

Slavku ob strani stal.

Andrej je bil Zvonku zvest,
 kot kuža, le da se pod njim ni
 pojavila luža.

Sre ka je plesala in pela ter bila
 vedno vesela.

Dobroslav je bil zmeden arovnik,
 ki je vzel prah iz vre e,
 da bi dal Zvonku koš ek sre e.

Pa še naš u itelj, ki v nas je verjel –
 želim vam, da vas son ek bi objel.

Nina Glava , 9.a

*Pesem je nastala ob premieri
 gledališke igre Skrinja gospoda
 Dobroslava, ki jo je pripravila šolska
 gledališka skupina pod mentorstvom
 u itelja Marka Jerebi a.*

Avtor slike: Franc Poredoš

Igralci in mentor na vaji

Kam oblaki, preko polja kam?

»Življenje otroka je lepo, brezskrbno,« mi je neko rekel nekdo. Sam vem, da je prišel as in z njim odlo itev o moji prihodnosti.

Ne vem, e sem edini, katerega je strah podati se na to neznano pot, ki me vodi iz osnovne šole. Imel sem veliko rnih dni v prejšnjem šolskem letu, ko sem ves as upal, da bi posijal žarek so ne svetlobe v moje življenje. Bil sem sam, zanemarjal sem šolo, se branil pomo i in nasveta staršev.

Sedaj vem, da je to bila velika napaka in zato se moram letos bolj potruditi, da nadoknadim zgubljen as pred ra unalnikom. Pri tem se vedno spomnim starega pregovora: »Po to i zvoniti je prepozno,« ki mi pomaga, mi da novo energijo in željo, da iz slabega vedno naredim dobro.

Moja pot bi me naj vodila na gimnazijo Franca Miklošiča v Ljutomeru. V moji glavi pa je to neka druga zgodba. Za gimnazijo Franca Miklošiča sem se odlo il bolj po o etovi volji, samega me je predvsem strah te preizkušnje. Skoraj vsak dan si postavljam vprašanje, e bom uspel. Kaj bom po el, e ne bom uspel v Ljutomeru?

Ta vprašanja loveka kar morijo, saj imam sam neko vizijo, kako bi naj izgledalo moje življenje. Moram kon ati osnovno šolo, se potem podati na demonski vlak, kot je zapisal Oton Župan i v svoji pesmi. Vlak bo pridiral z menoj kot kapitanom v neko šolo, kjer bi bil

poudarek na jezikih in ra unalništvu, saj sta to dve stvari, ki sta mi najbolj vse in bi ju rad opravljal v življenju. Pot do dobrega prevajalca ali programerja je še dolga in se križa tudi z diplomami in magisterijem, kaj, da bi še govoril o doktoratu.

Tako bi naj bilo moje potovanje z vlakom, kar pa ne bo tako enostavno kot zveni. Potem se še poraja vprašanje, ali mi bo to sploh uspelo. Sam svojih sanj ne smem izni evati. Kaj bi bil lovek brez sanj? Neko bitje brez cilja, ki je doseglo vse, kar se da dose i!

Zato sanjam velike sanje, ki so moj up, da bom nekega dne uspel in jih izpolnil. Ta pot še bo polna pasti in zvija , zato se moram truditi, predvsem u iti ter verjeti v besedo, ki mi jo re ejo prijatelji in starši. Saj so tudi oni del moje poti.

David Vohar, 9.b

Monika Sobolan, 9.a

Moja poklicna pot

Življenje ni praznik. To sem kaj hitro spoznala in pred mano sta bili dve odločitvi: fizično delati ali se uiti. Izbrala sem drugo pot in imam jasno zastavljen cilj: postati uspešna zdravnica.

Že od malih nog sem se rada učila in pomagala drugim ljudem. To želim po etiki še naprej, še bolj konkretno, zato sem se odločila za zdravniški poklic, da bi reševala življenja. Le-to se mi zdi najdragocenejše. Vem pa tudi, da je pred mano dolga pot. Zdaj hodim v deveti razred osnovne šole in preskočiti bom še morala kar nekaj stopnic, da bom prišla do tja, kamor si želim. Najbolj vesela sem, da me starši tudi pri tem podpirajo.

Pridejo tudi izzivi, ko se mi porajajo razna vprašanja. Bi bila v tem res najboljša? Ali me vodi samo gola strast? V življenju moramo odkriti dve pomembni stvari. V čem smo najboljši in ali nas to tudi navdušuje, zanima? Zagotovo me zanima, eprav mislim, da mi mogoče to ne gre najboljše. A volja je pot. Jaz jo bom nadaljevala, eprav bom morala kar ogromno noč in prebdeni ob knjigah in učbenikih. Le tako bom dosegla svoj cilj. Nikoli ne smem izgubiti volje in upanja.

Ob vsem tem se tudi zavedam, da vsega ne bom zmogla naprej v službi sama. Zato sem prepričana, da je na svetu ključno sodelovanje. Moramo si deliti stvari pravi način, ker brez pravičnosti ni miru, brez miru pa ni prihodnosti.

Najvažnejša stvar, ki te zapolni do konca, je ljubezen. Želim si ustvariti

tudi družino, ki me bo podpirala v trenutkih, ko bom povsem na tleh. Lahko bi govorila vse jezike sveta, poznala vse skrivnosti na svetu, toda brez ljubezni nisem ni. Sem le še brne bron in nezvene e cimbale. Kajti brez ljubezni postaneš kot kamen. Ne utiševam. Glavni problem loveštva je ravno pomanjkanje ljubezni. In če bi imeli ljubezen, so utje, razumevanje, bi se tudi lažje odločili na svoji poti. Tako je moje mnenje. Zdaj pa vse po nemo le še za denar. Vodi nas ena sama želja – obogateti.

Na koncu bi lahko povzeli tri stvari, ki so potrebne za uspešnost v življenju: volja, strast do dela in ljubezen. A kljub vsemu je najvažnejše to zadnje. Le tako bomo lahko razumeli druge soljudi, jim znali pomagati in se tudi prav odločiti.

Anja Žižek, 9.c

Jasmina Kuzma, 9.b

Moja prihodnost

Vsakdo si želi biti v življenju uspešen. To je tudi moja želja. V življenju želim uspeti.

Želim si uspešno konati gimnazijo. Konati študij, ki si ga bom izbrala, imeti dobro službo in še veliko bi lahko naštevala. Zavedam se, da do tega ne bom prišla kar tako. Zelo se bom morala potruditi in trdno delati, da mi bo na koncu uspelo. Največ, kar lahko naredim sedaj je, da se pridno učim, imam dobre ocene, skratka, da sem uspešna v šoli, kasneje pa v gimnaziji. To si želim tudi moja starša. V glavo mi hoeta vcepiti, da niso vse samo prijatelji, zabava, računalnik, fantje.

Hoeta, da vem, da bo šečas za to. Želita mi povedati, da se moram že sedaj truditi, da mi bo potem v življenju lepo. Ne bo mi vedno vse prineseno na pladnju, kot je bilo tove inoma do sedaj. Vem, da me vidita nekje tam zgoraj. Z odli no službo. In no em ju razoarati. To si želim tudi sama.

Po drugi strani pa še sploh ne vem, kateri poklic bi izbrala. Ne razmišljam še tako daleč. Seveda vem, da bo moral biti zanimiv, dinamičen in ne monoton. V asih me je kar malo strah, da si ne bom izbrala poklica, ki me bo veselil in da bom z muko hodila v službo.

Želim si poklic, ob katerem ne bom zjutraj takoj pomislila: »Joj, spet bo treba v službo«, ampak bom vesela vstala iz postelje, pripravljena na nove izzive in padce. Navsezadnje je zelo pomembno, kakšen poklic si

bom izbrala, saj bom v službi preživela pol svojega življenja.

Vem, da vedno ne bo lahko. Pojavljale se bodo ovire, ob katerih bom morala vztrajati in jih premagati. Prišli bodo dnevi, ko ve ne bom vedela, kako naprej. Potem se bom lahko obrnila na svoja starša in vem, da mi bosta vedno pomagala po svoji najboljši moeh in mi stala ob strani.

Ve krat se mi v mislih pojavljajo prizori v moji prihodnosti.

Vidim sebe. Sre no v službi, obkroženo s sodelavci, s katerimi se odli no razumem, s prijatelji in sre no v življenju. Pa bo res tako? Mi bo uspelo uresniti svoje sanje? Zelo se bom potrudila, da bom uresnila vsaj del njih.

Moj prvi cilj, toka, ki mi pomagala do tega, pa je uspešno konati gimnazijo. Prej še osnovno šolo. Uspešno se moram odrezati na maturi, da mi bodo potem odprte vse poti in se bom lahko vpisala na kateri koli študij, ki si ga bom potem lahko izbrala.

Težko bo. Vem, da bom težko. Ne bo mi vedno poslano z rožicami. Vendar pa sem se odloila, da mi bo uspelo. Navsezadnje za dežjem vedno posije sonce. In za vsakim padcem bo potem sledil tudi vzpon, in z delom, marljivostjo in uenjem bo takšnih vzponov lahko dosti. Upam, da bom uresnila svoje sanje.

Barbara Baliga, 9.b

Story

It was a dark night. The wind was blowing. One girl was walking through the dark forest. She saw an old castle. It was old and deserted. She entered. There was one old piano and rickety stairs.

The castle had two storeys. Something fell off and she shouted because she was scared. He was a black ugly cat. Then came the man. It was very ugly and old. He came to the girl and grabbed her. The girl kicked him and ran out of the castle. She was very scared but then her father came to her and drove her home.

The picture of that man from the castle was on television The next day. They were looking television and saw that he is dead and he killed lots of people.

The girl was very relieved that he is dead. She then lived happily for the rest of her life.

Monika Sobolan, 9.a

Alen Lebar, 9.a

Stains in the sky

It was a dark night. The wind was blowing. A guy named Leon stole his father's car and ran away. He tried to find Ash because she was his big love. The weather was horrible, but Leon decided to go on. Soon he came to a crossroad.

He didn't know which way he must go. So he went right. The path was dark and narrow. Suddenly the car stopped. Leon was scared. He opened the door and got out. Then he saw a big dark house.

He went closer and then he noticed the bell on the wall. Leon tried to ring the bell but it wasn't working. All of a sudden the door opened but there was nobody inside. He decided to step inside. He caught a sight of the blood on the wall. On the left side was a door that led to the cellar. Leon heard a noise. He went on.

Then he fell. Leon felt something on his shoulder. He turned around.... He saw a dead woman. His heart was beating really fast and he started to faint.

From that moment he didn't see anything. Then his alarm clock rang. Leon woke up. He was shaking.

But lucky for him it was only a bad dream!

Nina Glava, 9.a

A ghost

It was Friday and I was walking along a path. On my left side was an old house. The wind was blowing in my face. I looked towards the house and I saw some white cloth. I kept walking on.

The day after that it was colder because the winter was coming. My friends and I were walking down the road where I was walking yesterday. I remembered the white cloth, and told my friends.

They were joking that it was a ghost. Suddenly we heard a scream. We ran along a path and the screaming was getting louder and louder.

Then we saw a woman running. She was yelling: "Help me! I don't want to die! Something's trying to catch me!" and then we saw a ghost! We turned around and run as fast as we could. The woman caught us and we ran together. I turned around and there was no ghost.

We stopped and slowly started walking towards the house. We saw a ghost again. My friends and the woman got scared but I was just standing there. Then a ghost started mowing lowly towards me.

When the ghost was 5 meters away from me he asked: "Why are you running from me?" I responded: "We think that you are awful." He started to laugh. Than he said: " I'm not a horrible creature. I'm just a ghost." "Are ghosts friendly creatures?" I asked.

He responded: "Sure they are!"

He invited me in his house. And so we become good friends.

Ines Balažic, 9.a

Valentine's day

My love is like my heart. It's as beautiful as a flower. Valentine's day is my favorite, because we are together all day. You are as loving as a leaf one the rose. I love you.

Tamara, 6. r

My love is like a lollipop.
I like his taste.
I like his smell
as well as I like him.

My love is like the sea.
It's so deep that I can't
get out of him.

And when he stops feeling
like me,
know,
my love will still burn.

Tina Tratnjek, 8.c

My love is like a red, red heart.
His smile warms my day.
He is an angel and a melody in my heart.
His heart will be forever mine and my heart be forever his.

Marija Kontrec, 8.c

Priznanje za naše glasilo

Revija Otrok in družina je podelila našemu šolskemu glasilu UTRIP priznanje za NAJ STRAN v šolskem letu 2006/2007.

Nagrajena stran

HURA, PO ITNICE SO TU!